

BÀI 8.

9.

Sài Gòn, tháng 1/1977.

Tháng đầu tiên của một năm mới, tôi hay bắt gặp những nỗi buồn sâu xa trong lòng mình. Những nỗi buồn nhẹ nhưng có mãnh lực cấu xé trái tim bằng muôn ngàn kim nhọn. Trời Sài Gòn tháng Một lạnh, lá vàng bay lá tả trên đường phố. Sự u hoài đầy ắp giữa hồn, tràn cả ra ngoài đời sống và công việc. Tôi đánh đàn chán chường uể oải, có lúc chỉ muốn buông xuôi mọi sự, có lúc nghe sao thật sợ hãi cả một tập thể những con người xa lạ chỉ chực nghiền xé tôi. Những lúc khác lại phải cẩn rắng chịu đựng để đổi lấy sự bình an tâm trí cho những người thân theo mọi chuyển biến ghê gớm của thời cuộc.

Nghe sao thật đau khổ trước những khó khăn áp bức của chế độ đổ lên toàn thể dân chúng Miền Nam, những con người sống cuộc sống bị đày đọa chẳng khác nào con vật như hiện tại.

Tôi, con người lì lợm luôn chà đạp lên mọi cay đắng của đời mình, vậy mà thời gian này sao thấy như mất hết tất cả năng lực chống đỡ để chỉ sẵn sàng ngã gục.

□

Tháng 1/1977

Đọc sách trở lại, những cuốn sách của Xã Hội Chủ Nghĩa. Không khước từ được cuộc đời, vậy thì phải nhận lấy nó. Tìm về với nỗi say mê văn chương cũ cũng là điều lấp đi được rất nhiều đau khổ trong tim.

Tôi cũng đi xem *ciné*. *Film* đầu tiên nhạc sĩ Xuân Hòa giới thiệu là câu chuyện diễn tả cuộc đời lang thang đầy đó của những người nghệ sĩ du mục. Khuôn mặt chàng tài tử chính kéo *violon* thật là độc đáo, nét đau khổ pha lẫn cương nghị chịu đựng hẳn rõ trong đôi mắt và vầng trán cao mạnh mẽ. Một khuôn mặt Beethoven. Một mẫu tài hoa bất hạnh. Một sự trùng hợp nào với khuôn mặt, vóc dáng tôi. Điều đó không phải do cố ý tạo ra, mà chính là *'phát tiết'*:

"Tinh anh phát tiết ra ngoài

Nghìn thu bạc mệnh một đời tài hoa."

như Nguyễn Du đã viết về Thúy Kiều.

□